

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXII Nr. 4

APRILIE 1954

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Spirit de abnegație

„Stringeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă”.
Ps. 50, 5

Suprema jertfă adusă de Domnul Hristos este, pentru fiecare mântuit, un monument de continuă aducere aminte. Ea determină pe cel cu adevărat credincios să aducă și el — la rîndu-i — jertfe pe calea credinței, spre mîntuirea sa și a altora. Domnul a sacrificat și așteaptă ca toți să aducă deasemenea sacrificii. El va strînge la Sine numai pe aceia cari au înțeles să intre în legământ cu El prin jertfă, nu pe aceia cari caută numai la ale lor, cari dau dovadă de un spirit egoist, ci pe aceia cari au în vedere binele comun al fraților săi, al aproape-lui lor, al societății în mijlocul căreia ei trăiesc. Noi trebuie să avem simțămîntul acela că suntem datori a face ceva pentru binele general, atît pentru suflet, cît și pentru trup. Credința noastră nu este o credință expectativă, ci lucrătoare, rodnică din toate punctele de vedere. Este necesar ca să dovedim credința noastră prin fapte de sacrificiu, altfel ea nu ne poate mîntui. Apostolul Iacob, fratele Domnului, ne învață că: „Dacă un frate sau o soră sînt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le va zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă”, fără ca să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” Iac. 2,15.16.

Lucrarea lui Dumnezeu așteaptă ca nevoile ei să fie satisfăcute. „Din pricina măreției Lui”, vom avea prilejul ca prin darurile de bună voie să luăm parte la ușurarea acestor lipsuri. Dreptul Iov (Cap. 31, 16-20) să ne fie exemplu în această privință. El a

dat săracului ce i-a cerut, a șters lacrămile văduvei, orfanul a avut partea lui din pîinea sa și a învelit pe cel nenorocit și lipsit. Iar Domnul Hristos ne spune mai departe în această privință că, „oridecîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”. Mat. 25,34-40.

Ceea ce am făcut spre binele aproapelui nostru, Domnul le consideră ca făcute Lui personal și El este gata să ne răsplătească orice faptă de iubire. Din acest punct de vedere este chiar un privilegiu de a aduce o jertfă pentru Domnul Hristos. „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” 2 Cor. 9,7 și „El va răsplăți binefacerea” Prov. 19,17. Orice jertfă din iubire se va întoarce la noi cu belșug de binecuvîntare. Domnul zice: „Puneți-Mă la încercare”. El vrea să facă mult mai mult pentru noi, decît suntem noi dispuși a face pentruca „să fie hrană în Casa Lui”. Mal. 3,10.

Pentru aceasta se cere un spirit de abnegație din partea noastră. Orice risipă trebuie să dispară din viața noastră. Dumnezeu vede și aude pe cel sărac. Alții cheltuiesc prea mult pentru mesele lor și mîncîncă mult mai mult decît au trebuință. Ce socoteală vor da oamenii pentru întrebuițarea egoistă a bunurilor lui Dumnezeu? Acei cari nesocotesc măsurile pe care Dumnezeu le-a rînduit pentru ajutorarea lucrării lui Dumnezeu, vor găsi că au înșelat nu numai pe semenii lor, ci prin aceasta și pe Dumnezeu, fiind necredincioși față de lucrurile Sale.

A. VĂCĂREANU

PE A CINCEA CULME

S-au scurs cinci ani de când la Paris și Praga, în ziua de 20 aprilie 1949, s-au deschis simultan două congrese ale sincerilor partizani ai luptei pentru apărarea păcii — două și totuși unul în năzuințe.

Când fiorii războiului încă mai străbăteau cu putere ființele omenești cutremurându-le, când lacrimile încă mai stăruiau a rămâne pe obraji ofiliți a milioane de mame și soții, când încă se mai zărea rînjetul hidos al molohului războiului nesățios de tot sângele ce se vărsase pînă aci, iată că glasurile a milioane de oameni se unire însemnînd ziua de 20 aprilie 1949 ca un monument măreț al celei mai înalte idei: a păcii, prieteniei și înfrățirii popoarelor așa cum arătau inscripțiile din sala de Congres Pleyel din Paris și din aceea a Congresului dela Praga: „Apărarea păcii este o sarcină pentru toate popoarele”; „Să ne unim pentru apărarea păcii este cea mai sfîntă datorie”, și multe altele asemănătoare, inspiratoare de gânduri și fapte mari.

„Suntem conștienți de forța noastră și pornim la luptă cu siguranța în victorie”, spunea Prof. Joliot Curie, președintele Congresului de la Paris, avînd în viziune biruințele de cari nu se îndoia cîtuși de puțin. Și aceasta îi era întemeiată pe conștiința forței popoarelor, așa cum stegarul păcii I. V. Stalin zicea că se va întîmpla atunci cînd ele își iau această lucrare în propriile lor mîini.

„Cred că ne vom fi îndeplinit sarcina dacă de la acest Congres vom întinde o mîină frățescă tuturor celor care vor să împiedice cu orice preț un nou război.

„Cred că noi mai trebuie să declarăm că, această mîină întinsă într-un gest frățesc se va strînge pumn numai într-un singur caz — atunci cînd se va trece peste apelurile noastre la pace și la solidaritate; autorii pactului Atlanticului vor lua asupra lor răspunderea unui nou război căruia noi îi vom răspunde prin revoluția tuturor popoarelor împotriva ațîțătorilor la război”, spunea Pietro Nenni.

În același timp la Praga, Doctor Oldrich John, președintele Adunării Naționale Cehoslovace spunea: „Salut Congresul Păcii, etapă importantă în noua eră a umanității, expresia voinței de pace care s-a manifestat printr-un act politic conștient și organizat”.

Iar A. Fadeev, delegatul Uniunii Sovietice spunea: „Fac apel la toți oamenii culturii, indiferent de naționalitate și rasă, indiferent de părerile lor politice sau de convingerile lor religioase, să facă auzit glasul măreț al umanismului — celor mai buni oameni ai tuturor popoarelor — pentru a lupta împotriva ațîțătorilor la război, a trubadurilor și a valeților lor. Este de datoria noastră să facem auzit acest glas în interesul femeilor mame care dau viață fiilor și fiicelor noastre, pentru că viața și viitorul lor depind de noi.

„Acest Congres mondial al partizanilor păcii dovedește forța invincibilă pe care o posedă oamenii culturii atunci cînd sînt uniți cu milioanele de muncitori. Tocmai această unitate exprimă cel mai bine dorința tuturor popoarelor de a consolida pacea. Ațîțătorii la un nou război trebuie să știe că popoarele lumii se pot îndîrji și pot să-i pedepsească crunt”.

Și glasul femeilor mame s-a făcut auzit la Paris cînd Eugenie Cotton a spus: „De la un capăt la celălalt al pămîntului, femeile își îndreaptă fața cu încredere spre Uniunea Sovietică, care apare ca cea mai puternică apărătoare a păcii”.

Azi, cînd după scurgerea acestor 5 ani încheiați de luptă întru înfăptuirea țintei mărețe de pace a Congreselor de la Paris și Praga sărbătorim a cincea aniversare a nobilelor strădăni, și gîndul mi se întoarnă și privesc cum ideea aceea puternică în sine

s-a dezvoltat cuprinzătoare a tot ce înseamnă siguranță, prosperare, bună stare, fericire și urcare pe culmile cele mai înalte ale dezvoltării în toate domeniile apar ca faruri luminătoare: Varșovia, Stockholm și Viena.

Rînd pe rînd aceste Congrese au căutat să lămuirească și să lumineze lumea întregă despre necesitatea imperioasă a rezolvării pe cale pașnică a oricărui diferend internațional și de sălășluirea pe întinsul lumii a binefacerilor păcii. Și lumina acestor faruri ce au alcătuit Congresele mai sus amintite, a străbătut picla resentimentelor și a cugetelor egoiste și strîmte făcînd să strălucească din zi în zi tot mai frumos, tot mai minunat, în sufletele sincerilor doritori de bine al omenirii, gîndul că prin unirea loială a forțelor voinței popoarelor, pacea, cu nenumăratele ei binecuvîntări va putea fi instaurată în pofida uneltirilor dușmănoase a celor a căror inimi de mult și-au pierdut acele însușiri nobile, dumnezeiești, de milă și iubire. Abrutizați numai de gînduri de acaparare și dominare, pentru acești imperialiști, un gîngurit de copil în leagăn, o idilă curată și fericită, o bucurie de mamă sau un ideal tineresc către dezvoltare și zări înalte, îi lasă cu totul reci, căci ei nu pot simți frumosul și fericirea unei vieți de libertate și avînt, ei care sînt roși de rugina egoismului și înrobirii altora, chiar dacă aceasta ar costa căminuri distruse, opere culturale făcute pulbere și zăgăzuire a înaintării omenirii.

Azi, cu ocazia acestei sărbătoriri regăsim într-un chip atît de minunat adevărul cuvintelor prof. Joliot Curie că „sîntem conștienți de forța noastră și pornim la luptă cu siguranța victoriei”. Iar alături de acestea stau cuvintele distinsului bărbat Nicolai, Mitropolitul de Cruteția și Colomea, rostite la Praga în 1949: „S-ar putea încerca înălțarea unui stăvilă pentru a încetini acest curent, dar nicio forță din lume nu mai este în stare să-l oprească”.

Sărbătorirea acestor cinci ani trecuți în strădaniile cele mai nobile depuse în vederea păcii, și-a găsit în capitala R.P.R. un cadru demn de ea în sala Ateneului în ziua de 19 aprilie 1954.

„Dînd glas năzuințelor scumpe ale popoarelor, Uniunea Sovietică, stegarul păcii, a întreprins o serie de acțiuni în vederea rezolvării pașnice a problemelor litigioase, în vederea slăbirii încordării internaționale”, spunea cu acea ocazia prof. univ. Florica Mezincescu.

Iar Moțiunea adresată Consiliului Mondial al Păcii și votată cu vii aplauze prezintă în lumini clare dorința sinceră a cetățenilor R.P.R. de a sta alături de toți aceia ce urmăresc pacea și fericirea omenirii. Cît de bine ilustrează aceste gînduri frumoase următoarele rînduri din Moțiune:

„Alături de sutele de milioane de oameni simpli din toate colțurile lumii care s-au unit sub steagul păcii pentru a nu îngădui deslănțuirea unui nou război mondial, poporul român își dă întreaga contribuție la toate acțiunile întreprinse de Consiliul Mondial al Păcii în vederea destinderii încordării internaționale.

„Milioanele de cetățeni iubitori de pace din patria noastră consideră că securitatea popoarelor trebuie să se bizuie pe pace — indiferent de orînduirea lor socială — împotriva oricărei încercări de a dezlanțui o nouă agresiune. Ei sprijină pe deplin propunerile Uniunii Sovietice cu privire la asigurarea securității colective în Europa și întărirea păcii în lumea întregă, în care văd calea sigură pentru continua destindere a încordării în relațiile internaționale”.

Norii plumburii ce mîini vrăjmașe cată să-i întindă din nou asupra omenirii vor fi risipiți, și soarele bucuriei și al fericirii păcii în măreția feeri-

(Urmare la pag. 3)

Die Liebe wird sich durch das Innewohnen Christi im Herzen, bei jeder Gelegenheit im Leben beweisen. Der Neid kann dort nicht bleiben, wo die Liebe Christi wohnt. Gal. 6.14. Wenn wir „in seinen Fusstapfen wandeln“ so wird unser Wort und Wandel solcher Art sein, dass wir also „ein ruhiges und stilles Leben führen mögen in aller Gottseligkeit und Ehrbarkeit“. Dieses ist der Einfluss der Liebe Christi auf die Herzen der Gläubigen.

DIE LIEBE DENKT NICHTS BÖSES

1. Welche Stellung nimmt der Himmel der Ungerechtigkeit gegenüber ein? Hebr. 1,9.

Es ist wahr, er hasst die Sünde; doch liebt er den Sünder und hat sich selbst in Christus hingegeben auf dass alle, die wollen, erlöst seien und ewigen Teil am Reiche seiner Liebe haben.

2. Woran hat Gott in den Gläubigen gefallen? Ps. 51,8.

3. Was soll unser Herz beseelen? Phil. 4,8.

4. Wovon war das fleischgewordene Wort voll, und was konnten die Jünger sehen? Joh. 1,14.

Johannes begann die Herrlichkeit Christi wahrzunehmen, — nicht den Pomp und die Kraft die er gelehrt war zu erhoffen, „sondern eine Herrlichkeit als des eingeborenen Sohnes vom Vater, voller Gnade und Wahrheit.“ Johannes wünschte, Christo gleich zu werden, und unter dem umwandelnden Einfluss der Liebe Christi, wurde er sanft und demütig. Sein „ich war verborgen in Christus. Mehr als alle andern Jünger, gab sich Johannes der Kraft des wunderbaren Lebens hin.

5. Welche Offenbarung macht uns Jesus Christus bezüglich seiner selbst? Joh. 14,6.

6. Weshalb ward das Gebet des Psalmisten erhört? Ps. 66,17.18.

Das Gebet bedeutet das Öffnen des Herzens vor Gott wie vor einem Freunde. Das Glaubensauge wird Gott sehr nahe wahrnehmen, und wer sein Gebet emporsendet, kann einen köstlichen Beweis der göttlichen Liebe und Fürsorge gegen ihn erhalten.

Der Psalmist hatte nichts Unrechtes in seinem Herzen vor, sondern auf seiner Zunge waren Lobesworte, und also wurde sein Gebet erhört.

7. Was sagt der Psalmist wer wird auf dem heiligen Berge Gottes wohnen? Ps. 15,1-3.

Wer „die Wahrheit vom Herzen redet“ wird nicht ein Heuchler sein: eines sagen und etwas andes darunter verstehen. Er wird nur das tun, was er fühlt und denkt; bei ihm wird es keine geheuchelten Freundschaften geben, keine eitlen Schmeicheleien, auch keinen leeren Schein von Achtung. Liebe, Ehrfrucht oder Freundschaft. Herz, Zunge und Hände werden zusammen arbeiten. Die Falschheit hat keinen Platz in seiner Seele.

8. Wie nur kann der Vergebung erlangen, der böse Gedanken in seinem Herzen nährt? Jes. 55,7.

9. Wen wird der noch lieben, der Gott wahrhaftig liebt? 1 Joh. 4,21.

10. Welches wird unser Betragen denen gegenüber sein, die wir lieben? 1 Kor. 13,5.6.

Der Geist der Liebe hegt keinen bösen Gedanken gegen andere. Dieser Geist sucht, den Verurteilten, in Liebe und Wahrheit auf Höhen in Christo zu heben, er entfaltet was wertvoll und gut in jemandes Leben ist. So war unser Herr Jesus Christus.

DAS WERK DER LIEBE

1. Was hat der heilige Geist, der uns gegeben ist in unser Herz ausgegossen? Röm. 5,3.

2. Was tut die, durch den Heiligen Geist, von Gott erhaltene Liebe? 1 Kor. 13,7.

3. Was müssen wir in unserem Herzen haben, um Gott zu gefallen? Hebr. 11,6.

4. Wodurch wird das geistliche Leben des Gläubigen erhalten? Röm. 1,17.

Ein lebendiger Glaube müsste sich, gleich einem goldenen Faden durch das tägliche Leben in Erfüllung der kleinen Verpflichtungen ziehen. Dann wird die tägliche Arbeit solcher Art sein, dass sie zum christlichen Wachstum beiträgt. Dann werden die Lebensgrundsätze des Glaubens, Vertrauens und der Liebe zu Jesu in die kleinsten Fasern des täglichen Lebens eindringen. Dann wird sich eine Sehnsucht nach Jesus zeigen, und die Liebe zu Ihm wird die ständige Triebfeder sein, die für alle unternommenen Handlungen lebendige Kraft spendet. Alles was getan wird, wird also zu Gottes Verherrlichung getan.

5. Was sagt der Herr Jesus von dem, der wahrhaft glaubt? Mark. 9,23.

Eine andere Eigenschaft des erfolgreichen Gebets ist der Glaube. Diese Verheissung ist umfassend und unendlich, und der sie gegeben hat, ist treu und allmächtig. Wenn wir auch nicht alles erwünschte und zur erwünschten Zeit erhalten, so sollen wir trotzdem glauben, dass Gott uns hört und antworten wird. Wir sind so verfehlt und kurzichtig, dass wir manchmal um Dinge bitten, die nicht zu unserm Guten sind; aber unser himmlische Vater gibt uns, weil er uns liebt, das was zu unserm Besten dient, und was wir selbst wünschen würden, wenn unsere Augen sich vom Geiste Gottes erleuchten lassen würden, die Wirklichkeit zu schauen.

6. Was ist den Gläubigen von Gott bewahrt? Hebr. 11,39.40.

7. Was müssen wir noch in diesem Leben tun, um zur verheissenen Vollendung zu gelangen? Hebr. 12,1.

8. Wessen Beispiel folgen wir, wenn wir also tun? Hebr. 12,2.

Der Christ muss sich ständig darüber Rechenschaft geben, dass er sich Gott geweiht hat und dass er durch seinen Charakter Christus der Welt offenbaren soll. Die Selbstaufopferung, die Sympathie und die Liebe, im Leben Christi offenbart, müssen sich aufs neue im Leben seiner Nachfolger zeigen.

9. Auf wen richtet der Psalmist seinen Blick, wenn er von Mutlosigkeit angefochten wurde? Ps. 42,12.

Nichts beseelt den Glauben in höherem Masse, als sein Umsetzen in die Wirklichkeit und zwar des Glaubens, der sich auf die Verheissungen des Wortes Gottes stützt und sich nicht zu Frieden gibt, bis nicht der Himmel antwortet. Ein solcher Glaube vereint uns innig mit dem Himmel und gibt uns Kraft, mit der Sünde zu kämpfen.

10. Was konnte der Apostel Paulus, auf sein Glaubensleben zurückblickend, ausrufen? 2. Tim. 4,7.8.

Durch das Opfer Christi erkaufte, in Seiner Blute von der Sünde gewaschen und angetan mit Seiner Gerechtigkeit, trug Paulus die Versicherung in sich, dass seine Seele vor seinem Erlöser kostbar sei. Sein Leben ist mit Christo in Gott verborgen und er ist überzeugt, dass Christus der den Tod überwand, bewahren kann, was ihm antvertraut ward.

DAS BAND DER VOLLKOMMENHEIT

1. Was wünschte der Apostel für sich und alle Gläubigen? 1. Tes. 3,12.

Der Herr Jesus Christus warnt uns, dass, dieweil die Ungerechtigkeit wird überhand nehmen, wird die Liebe in vielen erkalten. (Mat. 24,12). Sollte das wirklich wahr sein, auch was die Gläubigen anbelangt? Der Herr wünscht, dass unter denen, die sich Seine Nachfolger nennen, die Liebe immer mehr zunimmt und also auch die Einigkeit in der Gemeinde vollkommen werde.

2. Indem der Apostel Paulus die Gläubigen in Korint zur Wohltätigkeit ermahnte, worin stellte er fest, dass sie gewachsen seien? 2. Kor. 8,7.

3. Wessen Beispiel führt uns der Apostel Paulus vor? v.9.

Dar Wort Gottes offenbart uns die Höhe aus der Jesus Christus kam, sowie die Tiefe der Demut zu der Er herabstieg. Jesus schlug den Weg des Opfers für unsere Erlösung ein, und wich nicht davon ab, bis Er nicht den Willen Gottes vollständig erfüllte. Für Ihn gab es keine Rast auf dem Wege vom Thron des Himmels bis zum Kreuz.

4. Welches Werk tut die Liebe, die aus reinem Herzen quillt? Kol. 3,14.

5. Welches sind die Zeichen, an denen man die im Herzen innewohnende Liebe erkennen kann? v.12.13.

6. In welchen deutlichen Worten zeigte Jesus Christus Seinen Jüngern dasselbe? Joh. 13,34.35.

7. Wie bewies Jesus Christus, beim heiligen Abendmahl, seine Liebe zu seinen Jüngern? v. 14.15.

Durch den Dienst der Fusswaschung gab Jesus Christus seinen Jüngern die Lehre vom demütigen und liebevollen Wirken. Es war ihre Pflicht sich gegenseitig die staubigen Füße vor der Teilnahme am heiligen Abendmahl zu waschen, doch der Stolz hatte ihre Herzen erfüllt. Jeder wartete, dass der andere diesen niedrigen Dienst erfülle, doch keiner nührte sich. Alle schienen gleichgültig. Vor dieser Stunde des Passahfestes hatten sie untereinander um den Vorrang gestritten. Unter diesen Umständen setzte Jesus Christus den Dienst der Demut ein, als eine ständige Erinnerung daran, dass wir, wie auch Er, unter denselben Bedingungen und in derselben Art bereit sein sollen, andern zu dienen.

8. Welches ist einer der kräftigsten Beweise unserer Liebe Gott und unsern Nächsten gegenüber? Mat. 25, 34-40.

Die Nachfolger Christi sollen nicht teilnahmslos, der sie umgebenden Welt in Not, gegenüberstehen. Sie sind ein Teil des grossen Menschennetzes und der Himmel sieht sie als Brüder sowohl der Sünder als auch der Heiligen an. Jede gütige Tat, die zur Aufrichtung einer gefallenen Seele beiträgt, jedes barmherzige Werk, wird als für Ihn getan angenommen.

DAS ZIEL DER GEBOTE GOTTES

1. Wodurch bewiesen die Gläubigen aus den Tagen des Apostels Paulus, dass sie die Erlösung gefunden hatten? Hebr. 6,9.10.

2. Worin ermahnt er die Gläubigen, fest zu bleiben? Hebr. 13,1.

3. Was sollen sie keineswegs vergessen? v.2.

4. Was ist das Ziel der Gebote Gottes? 1 Tim. 1,5.

Die Zehn Gebote umfassen kurz, zusammenfassend und mit Autorität die Pflichten des Menschen Gott und seinem Nächsten gegenüber, und alle gründen sich auf den starken Grund des Gesetz der Liebe: „Du sollst Gott, deinen Herrn lieben, von ganzem Herzen, von ganzer Seele, von ganzem Gemüte und von allen deinen Kräften und deinen Nächsten wie dich selbst“. Durch die zehn Gebote sind diese Grundsätze im Einzelnen erläutert und für die verschiedenen Lagen und Umstände des Menschen anwendbar gemacht.

5. Wie kann der Gläubige das Gesetz Christi erfüllen? Gal. 6,2.

6. Wie wird sich der Geist der Liebe unter den Gläubigen auswirken? Efes, 4,32.

7. An wem sollten wir in besonderer Weise Gutes tun? Gal. 6,9.10.

Christus hat die Gemeinde besonders damit beauftragt für die Bedürfnisse ihrer Glieder zu sorgen. Er lässt es zu, dass in jeder Gemeinde Arme sind. Sie sind immer unter uns, und Er legt auf die Glieder der Gemeinde die persönliche Verantwortung, für sie zu sorgen.

8. Wie lange wird der Geist der Liebe, voller Selbstopferung herrschen, wenn wir dem Beispiele Christi folgen? Joh. 13,1.

9. Was bleibt in alle Ewigkeit? 1 Kor. 18,8.e.T.

„Die Liebe höret nimmer auf“. Die Liebe Gottes ist stärker, ist kräftiger als irgendwelche menschliche Verbindung. Die Liebe bewog Christus, für den Menschen zu sterben. Seinen Nachfolgern mitgeteilt, wird diese Liebe auch in ihnen eine Liebe entfalten, die niemals vergeht, dem Geber, der Gottheit, gegenüber. Die Liebe kann niemals ihren Wert verlieren; sie ist eine himmlische Eigenschaft. Jeder möge sich fragen: „Besitze ich die Gabe der Liebe? Habe ich gelernt viel zu leiden, gut zu sein?“ Talente, Wissen und Beredsamkeit ohne diese himmlische Lehre wird ebensoviel Wert haben wie ein tönend Erz oder eine klingende Schelle. Gedenken wir daran, dass dieser köstliche Schatz so wenig geschätzt und gesucht ist von seiten so vieler die vorgeben, Glauben zu haben:

DAS WAHRE CHRISTLICHE LEBEN

1. Welche geistliche Erfahrung muss jeder, der Christ werden will, machen? Joh. 3,3.

2. Wer bewirkt diese Neugeburt in unserm Leben? v.5.8.

Wenn der Geist Gottes das Herz beherrscht, dann formt Er das Leben um. Die sündigen Gedanken werden beiseite, böse Taten werden aufgegeben, Liebe, Demut und Friede nehmen den Platz des Zornes, Neides und der Streitigkeiten ein. Freude tritt an Stelle der Traurigkeit und das Antlitz spiegelt himmlisches Licht wider. Niemand sieht das Licht das von oben herabstrahlt; der Segen stellt sich dann ein wenn die Seele sich im Glauben Gott hingibt. Dann schafft die Kraft, die kein menschliches Auge sehen kann, eine neue Kreatur nach dem Ebenbilde Gottes.

3. Wen gibt uns Jesus als Beispiel, um uns die geistliche Geburt verständlich zu machen? Mat. 18,3.

4. Was wird das Ergebnis sein, wenn dieses geistliche Werk nicht stattfindet? Mark. 10,15.

5. Welche Lehre gibt uns Jesus Christus, indem Er das Leben eines Kindes als Beispiel gibt? Luk. 9,46.48.

Die Umwandlung des Herzens ist es, was die Nachfolger Christi nötig haben, um mit den Grundsätzen des Reiches Gottes in Einklang zu kommen. Jesus rief ein Kind zu sich und stellte es in die Mitte der Jünger. Von dem hatten sie viel zu lernen. Die Schlichtheit, das Selbstvergessen und die vertrauensvolle Liebe des Kindes sind Eigenschaften, die der Himmel schätzt. Das sind die Kennzeichen wahrer Grösse.

6. Welches Beispiel gab uns Jesus Christus in Seinem eigenen Leben? Joh. 13,12.15.

7. Welches ist der Wunsch des neugeborenen Christen? 1 Petr. 2,2.e.T.

8. Wofür wünscht er die geistliche Milch? v.2.1ez.T.

9. Welchen feierlichen Akt erfüllt der neugeborene Gläubige? Röm. 6,3.

10. Welches ein Leben muss unbedingt der Taufe folgen? v.4.

Die Taufe ist ein feierlicher Akt des Verzichtens auf das Sündenleben.

Die im dreifachen Namen, des Vaters, des Sohnes und des heiligen Geistes getauften bekennen öffentlich gleich bei ihrem Eintritt in das christliche Leben, dass sie das Sündenleben der Vergangenheit verlassen haben und Glieder der himmlischen Familie geworden sind. „Menschen aus dem Hause Gottes“.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2
București - Str. Brezoianu 23-25